

gaa ud fra, at der heri ligger, at Antegnelsernes Rigtighed erkendes. Med andre Ord: at det Udtryk, man brugte om den tilfredsstillende Udvikling, var det, man i Tyskland har kaldt for Skøntaleri.

Ministeren omtalte dernæst Embedsmændenes Forhold og sagde derunder, at der var gjort Forsøg paa at indskrænke en udenrigsministeriel Embedsmands Frihed ved en ny og ganske urigtig Fortolkning. Det skal formentlig sigte til Fortolkningen af Spørgsmaalet „Bopæl“. Nu vil jeg gøre opmærksom paa, at i første Omgang, hvor dette Spørgsmaal rejstes, gik alle ud fra som en Selvfølge, at den paagældende Embedsmand ikke ønskede at tage Sæde i Landstinget. Men saa kom der pludselig en modgaaende Strømning frem. Man fik det Indtryk, at det for det radikale Parti pludselig blev særdeles vigtigt, at netop første Suppleant rykkede ind i Landstinget, og at det Spørgsmaal ikke kom frem, om anden Suppleant skulde ind. Hvorvidt dette Indtryk nu er rigtigt eller ikke, derved skal jeg ikke opholde mig ved denne Lejlighed. Jeg vil lige gøre den Bemærkning om Spørgsmaalet „Boliq“, at hvis dette Spørgsmaal havde foreligget her til Afgørelse første Gang, er der for mig ingen Tvivl om, at Afgørelsen vilde være blevet, at den paagældende Embedsmand ikke har Boliq her i Landet. Det, som fører til den Afgørelse, som nu formentlig bliver truffet, er den efter min Mening meget uheldige Praksis, man er kommet ind paa ved Fortolkningen af, hvad der skal forstås ved „Boliq“, og som senest fik Anvendelse paa daværende Oberst Birke. Det er altsaa for Praksis, man i dette Tilfælde maa bøje sig, ikke for Lovens Ord eller det, der har været Lovens Tanke. Men dernæst sagde Ministeren, at det er et andet Spørgsmaal, om vedkommende var i Stand til at passe sit Embede ved Siden af sit politiske Hverv. Han tilføjede, at dette Spørgsmaal heller ikke er taget op af det nuværende Ministerium overfor den Række af Embedsmænd, der allerede har Sæde i Rigsdagen, saavel i Folketinget som i Landstinget. Dertil maa jeg sige, at det er meget beklageligt, hvis dette Spørgsmaal ikke er taget op, for jeg maa anse det for at være Ministeriets Pligt at tage disse Spørgsmaal op. Jeg maa hævde, at det vel er en Embedsmands grundlovsmæssige Ret at modtage Valg til Rigsdagens Ting, men dette giver ham naturligvis ikke nogen Ret til at forsømme sit Embede; han maa altsaa enten passe dette Embede, og naturligvis passe det paa en tilfredsstillende Maade, eller

han maa sørge for, at hans Embede paa en Maade, der godkendes af den paagældende Administration, besørges af en anden uden nogen Udgift for Statskassen. Det er det, man maa kræve, og det er det, som det er Administrationens Pligt at kræve. Jeg har ogsaa nogen Grund til at tro, at Administrationen ikke stiller sig ligegyldigt overfor dette Spørgsmaal, om et Embede bestrides paa tilfredsstillende Maade eller ej, og derfor vil jeg meget indtrængende henstille til Ministeriet, at man tager dette Spørgsmaal op til Overvejelse, om det er foreneligt at være Landstingsmand og at være Gesandt i Stockholm, om det virkelig er foreneligt med den stærke Vægt, vi lægger paa vor Udenrigstjeneste — hvad der er vist derigennem, at vi har sat vore Udgifter paa dette Budget saa kolossalt op —, at vi har en Embedsmand, som maaske 4—5 Dage om Ugen skal sidde hernede. Og om det er foreneligt med det Hensyn, vi skylder Sverige, at vor Gesandt i Stockholm kun er at træffe deroppe i den Tid, han kan afse fra Varetagelsen af sit Landstingsmandat. Jeg maa meget indtrængende henstille til det højtærede Ministerium, at det ikke betragter denne Sag som sig ganske uvedkommende; dette Spørgsmaal maa tværtimod være Genstand for en Overvejelse, og en Overvejelse, hvis Resultat vi naturligvis maa afvente med allerstørste Interesse.

Statsministeren gjorde dernæst om Undervisningsministeren en Bemærkning, som det ærede Medlem Hr. N. Neergaard allerede har omtalt, nemlig at Undervisningsministeren blev forhaanet ud fra en forældet Mandfolkeopfattelse o. s. v. Nej, det er en fuldkommen Misforstaaelse af den højtærede Statsminister, saa fuldkommen, som en Misforstaaelse let kan blive. En Kvinde, der overtager en Ministerplads, er naturligvis udsat for ganske den samme Kritik som en Mand, der har en Ministerplads, det er en Selvfølge, og jeg maa for mit eget Vedkommende sige, at jeg beklager i allerhøjeste Grad — netop fordi jeg har Interesse for Kvinders Deltagelse i det offentlige Liv —, at det første Forsøg paa at sætte en Kvinde paa Ministertaburetten er blevet et saa kolossalt Misgreb, som det er blevet; thi det kan jo ikke undgaas, at man i Fremtiden vil sige, at Sporene skræmmer i høj Grad. Jeg maa derfor beklage, at den højtærede Statsminister ogsaa paa dette Punkt har haft en saa afgjort uheldig Haand.

Til den højtærede Undervisningsministers Tale i Dag ønsker jeg kun at bemærke, at jeg maa fastholde Berettigelsen af de Anker, jeg har rettet imod Ministeren, og